

16. søndag efter Trinitatis

Tid og sted: Jerlev og Ødsted kl. 9 og 10.30, d. 1/10 2017

Skriftlæsninger (efterårets påskedag)

Job 3,11-22:

Ef 3,13-21: at Kristus ved troen må bo i jeres hjerter og I være rodfæstede og grundfæstede i kærlighed, så at I sammen med alle de hellige får styrke til at fatte, hvor stor bredden og længden og højden og dybden er, og til at kende Kristi kærlighed, som overgår al erkendelse, så I fyldes, til hele Guds fylde nås.

Luk 7,11-17: Opvækkelsen af enkens søn i Nain

Salmevalg

754: Se, nu stiger solen

636: Midt i alt det meningsløse/448: Fylt af glæde

148: Ånden opgav enkesønnen

224: Stat op, min sjæl, i morgengry

731: Nu står der skum fra bølgetop

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas

Derefter gik Jesus til en by, som hedder Nain, og hans disciple og en stor skare gik sammen med ham. Men da han nærmede sig byporten, se, da blev der båret en død ud, som var sin mors eneste søn, og hun var enke; og en stor skare fra byen fulgte med hende. Da Herren så hende, ynkedes han over hende og sagde: ”Græd ikke!” Og han gik hen og rørte ved båren. Bærerne stod stille, og han sagde: ”Unge mand, jeg siger dig: Rejs dig op!” Da satte den døde sig op og begyndte at tale, og Jesus gav ham til hans mor. Alle blev fyldt af frygt og priste Gud og sagde: ”En stor profet er fremstået iblandt os, og Gud har besøgt sit folk.” Og det ord om ham nåede ud over hele Judæa og i hele omegnen. Amen.

Prædiken

Det må have været i høsten, at døden kom ind i verden. For der hang frugt på træet i Paradis, som så så god ud at Eva og Adam glemte, hvad Gud havde sagt. Og sådan begyndte det. To mennesker vandrede ud af paradiset med

armen om hinanden, i stand til at skelne mellem godt og ondt og med et liv, der sluttet med en død.

Den erfaring er nu også vores – vi er alle, ligesom enkens søn, på vej til vores grav. Og døden skiller os ad, river vores elskede fra os, og tilbage står vi med en hjemløs kærlighed, og endnu en gang mindet om, at også vi er på vej mod graven. Når nogen, vi elsker, dør, føles det, som om tiden går i stå. Som om man står ved virkelighedens kant og intet ser, men mærker at man står ved en svimlende afgrund. Og rundt omkring én fortsætter verden sin gang. Men indeni står alt stille ... Man ønsker sig at måtte møde mennesket om næste gadehjørne, for det menneske hørte til her i denne virkelighed – her hvor vi forstår, hvad der sker omkring os. Og igen står man ved afgrundens rand og må indse det, man allerede ved, at man ikke vil se det menneske her igen. Her slutter en virkelighed.

Og sådan måtte det være for enken i Nain. Mændene bar båren med hendes eneste søn til graven. Hun fulgte efter, og hun ænsede vel næppe det store følge, for hun stod

ved afgrundens rand, uden mand og uden børn. Hun var i sorg og hun græd.

Og i den tilstand så Jesus hende. Og som altid bliver Jesus dybt rørt og bevæget, når han ser menneskelig lidelse. Han ynkedes, står der, over enken, og han sagde: ”Græd ikke”!

Denne søndag kaldes også for efterårets påskedag. Og det skyldes den dødeopvækkelse, som Lukasevangeliet beskriver. Påsken er kærlighedens sejr over døden. Alligevel undrer det mig, at Jesus genopliver enkens søn ... for vi lever jo her på jorden med døden som en uundgåelig realitet. Hvorfor suspenderer Jesus vores virkelighed, da han ser enkens sorg?

I Martin A. Hansens novelle ”Høstgildet”, mister en tjenestedreng livet midt under høstfestlighederne på en sjællandsk gård, da karlene på gården drikker ham under bordet. Præsten i sognet er til stede ved festen. Han er ung og nyuddannet, og aner ikke, hvad han skal stille op; men mens han beder for tjenestedrengen kommer drengens far. Faren går stille hen til sin dreng, tager det lille legeme i sine arme og bærer ham trøstesløs hjemad.

Præsten følger efter og indhenter dem lidt nede af vejen, hvor faren tager et hvil. ”Jeg vil hjælpe dig”, siger præsten... der er først tavshed, så gentager han: ”Jeg vil hjælpe dig!”; men faren svarer: ”Kan du gøre ham levende?” Faren rejser sig og går videre med sin byrde.

Præsten er anfægtet af sin egen hjælpeløshed. Han aner ikke, hvordan han skal hjælpe faren, og han går hjem for at se sin familie og samle tankerne. Derhjemme tager hans livskloge kone sig af ham; hun overbeviser ham om, at han skal gå hen til tjenestedrengens familie. Præstens kone pakker en kurv og sender ham afsted med ordene: når du først er kommet derud med kurven, så finder du måske mere i den end det, jeg har pakket ned.

Præsten tager hen til familien, og her kommer afslutningen: Da moderen så præsten vendte hun hovedet bort og græd næsten uden en lyd. Men faderen gik hen til sengen, så på sin søn og sagde: Kan du gøre ham levende, præst?

Præsten så den store hårde mand i øjnene og svarede: Kan du tro sammen med mig, da skal Jesus Kristus kalde ham op.

Præsten knælede foran sengen. Han tog om drengens hånd og vilde bede. Hånden var iskold. Da han mærkede denne stive, kolde drengenhånd med den barkede, næsten stenede hud, fattede om den med sin egen bløde, velplejede, unyttige hånd, overvældede det ham og sønderrev hans tanker, så han ikke kunne bede. Så løftede han atter de sviende øjne mod drengen, og hørte da en forfærdelig lyd fra køkkenet. Både faderen og moderen var gået. Præsten gik derud, og helt inde i ildstedet, presset op mod den sodede væg, stod manden og græd, mens konen var hos ham.

Da vidste præsten, at han havde brudt muren og givet faderen den første, frygtelige hjælp, og han gik tilbage for at være hos den døde.

Sådan slutter høstgildet, med den frygtelige hjælp et menneske får, når det mister drømmen om, at den afdøde søn igen kan vækkes til live.

Og hvad så med enken i Nain? Hvorfor genopliver Jesus enkens søn? Hvorfor suspenderer Jesus vores virkelighed, da han ser enkens sorg? Jeg tror, det er fordi, det er en fortælling om kærlighedens sejr over døden. Det er omvendt ikke en fortælling om dødens magt over livet. Det er ikke en fortælling, der skal give os drømme om at få vores elskede døde igen. De er døde, og det skal de fortsat være, selvom vi står tilbage med sorg og savn.

Når vi står ved virkelighedens ende, hvor livet selv synes gået i stå, mærker vi afgrunden foran os. Det kræver ikke et tab at komme til at stå der og vakle. Har du nogen kær, farer tanken derhen på et splitsekund. Der er en dyb længsel i os efter at nogen må kalde på os derude fra, som en forvisning om at vore døde falder i levende hænder. En stemme, der kan læge de sår, vi har lidt gennem lange vintre.

Som vintertungsind læges af en sommeraften, læges det sorgfulde hjerte ved virkelighedens kant af Guds ord.

Derfor går vi i kirke, for at Livets Gud må kalde os ud af graven og lægge sin hånd om det hjerte, der har set ned i

afgrunden. Og her læges det brudte og det døde, vi tør bære frem.

Til den sørgende kvinde siger Jesus: ”Jeg er både i livet og i døden – ingen troende dør bort fra mig.” Og så kalder han på drengen: ”Unge mand, jeg siger: Rejs dig op”, og bliver hos dem en stund, inden han går til Jerusalem og korsfæstes og selv drager ned i dødsriget. Der forsvinder Jesus selv ud over vores virkeligheds grænse og dér ved kanten står hele den kristne menighed af disciple og venter i en svimlende stund. Siden påskemorgen har intet menneske kunne gå hen, hvor Gud ikke har været med. Det er det bibelfortællingen handler om. Og lyt så til Paulus: ”Jeg beder om, at Kristus ved troen må bo i jeres hjerter og I være rodfæstede og grundfæstede i kærlighed, så at I sammen med alle de hellige får styrke til at fatte, hvor stor bredden og længden og højden og dybden er, og til at kende Kristi kærlighed, som overgår al erkendelse, så I fyldes, til hele Guds fylde nås. Ham, som formår med sin kraft, der virker i os, at gøre langt ud over

alt, hvad vi beder om eller forstår, ham være ære i kirke og i Kristus Jesus i alle slægtled i evighedernes evighed!”

Når nogen tages bort fra os, ud af vores virkelighed, mærker vi den svimlende intethed lige foran os. Det er efterår, og vi vandrede med et andet menneske i armen og et æble i hånden ud af Paradiset. Vi lever i timeligheden. Vi ved, vi skal dø.

Men Jesus Kristus stopper tidsregningen; ”for sent” og ”til tiden” sættes ud af kraft. Den samme grænse møder vi her i kirken. Når vi sidder ved nadverbordet, sidder vi ved samme kant, hvor fortidige og fremtidige tider mødes med det svimlende dyb, ud af hvilket Gud taler til os; Dette er mit legeme, dette er mit blod. ”Gud har besøgt sit folk.” Ved menneskets død slutter én virkelighed for nu. Siden vil en ny begynde. Indtil da mødes vi her ved evighedens kant og suger til os og holder fast, som på en stille sommeraften.